

O p o n e n t n í   p o s u d e k
rigorózní práce Mgr. Evy Zwiefelhoferové

„Exekuce prodejem nemovité věci“

Posuzovaná rigorózní práce o rozsahu 140 stran vlastního textu s úvodem, závěrem, resumé v anglickém jazyce a poznámkovým aparátem, je členěna do 12 částí, dále do kapitol.

Autorka zvolila zajímavé, diskutované a velmi aktuální téma. Z obsahu a systematiky práce je zřejmé, že její ambicí bylo podat komplexní a ucelený výklad exekučního prodeje nemovité věci. Je patrné, že autorka disponuje nejen dobrými teoretickými znalostmi, ale do práce promítá i značné praktické zkušenosti. To na jednu stranu zřetelně přispívá ke kvalitě práce, činí stanoviska autorky věrohodnějšími, na stranu druhou ovšem nelze přehlédnout v některých případech poněkud jednostranně zaujatý, „exekutorský“ pohled při interpretaci a aplikaci předpisů a zejména pak judikatury.

Obsahovou úroveň práce hodnotím z hlediska sledovaného cíle a účelu práce jako velmi dobrou. Práce naplňuje ambice, s určitými výhradami ji lze považovat za celkem vyváženou, přehlednou, každému z pojednávaných institutů je věnována odpovídající pozornost (někdy naopak nadměrná – viz dále), včetně širších souvislostí, např. pokud jde exkurs do daňového práva, insolvenčního řízení atp. K systematice práce by však byly připomínky namístě; je obtížně zdůvodnitelné, proč se bez srozumitelného důvodu opakuje výklad např. předkupního práva či excindační žaloby (i dalších). Některá nepříliš šťastná vyjádření mohou být považována za věcně nesprávná – viz např. tvrzení na str. 18, že manžel povinného se může exekučnímu příkazu bránit vylučovací žalobou, když teprve na str. 54 se čtenář dozví, že tato úprava platila do 30.6.2015. Na str. 31 činí autorka nesporným (z jejího pohledu), že znalecký posudek vyžádaný a podaný v exekučním řízení není důkazním prostředkem, nicméně se dále zabývá otázkou, zda jej lze podrobovat hodnocení (přezkumu).

Velice kvituji část třináctou, tedy „Závěr“. V něm totiž autorka shrnuje svoje úvahy de lege ferenda, což představuje nanejvýš potřebné završení snahy o co nejkomplexnější pojednání na dané téma. Její návrhy a náměty, které mohou být předmětem diskuse, jsou velmi podnětné.

Komparace se slovenskou právní úpravou je jistě vhodná, zvláště proto, že obě vycházejí z historicky shodného či velmi podobného právního prostředí a pro obě platí shodné occasio legis. Nedostatkem ovšem je, že není uveden, kromě zákona č. 233/1995 Z.z. jediný další legislativní, judiciální či doktrinální zdroj.

Hodnotím kladně excerpci literatury i judiciálních zdrojů (kromě části 12). Autorka shromážděný materiál traktuje uměřeným, věcným a srozumitelným způsobem, užívá

důsledně právní dikci i frazeologii, vyvarovala se beletristických manýr. Prokázala dobrou schopnost rozboru problematiky, utřídění, zpracování a analýzy podstatných poznatků pro dané téma a rovněž i písemného vyjádření. Formálně a jazykově je práce zpracována na velmi dobré úrovni s výhradou některých pochybení v užitých tvarech slov či interpunkci. Významných věcných nesprávností či nepřesností se sice vyvarovala, nikoliv však beze zbytku – viz shora připomínané str. 28 a 54. Poznámkový aparát je obsažný, velmi dobrý a přispívá ke kladnému hodnocení práce.

Po formální stránce lze konstatovat, že práce splňuje požadavky vyžadované pro rigorózní práce (vyhláška děkana FPR č. 24D/2016). Neshledal jsem nekorektní převzetí textu jiného autora bez příslušného odkazu (viz pokyn děkana FPR č. 23D/2001 ze dne 2.8.2011).

Závěr:

Posuzovanou rigorózní práci považuji za velmi vhodnou prolegomenu k hlubšímu studiu dané problematiky. Soudím, že autorka splnila požadavky na rigorózní práce kladené, v komplexu práci hodnotím pozitivně a **doporučuji ji k obhajobě.**

V Plzni dne 10.5.2018

JUDr. Alexander Šíma
oponent

